

AKTA JULIÁN

*„Fanoušci Dana Browna zažijí při
čtení tohoto románu čistou rozkoš!“*

- I Love a Mystery

GREGG LOOMIS

JAKÉ TAJEMSTVÍ SPOJUJE NACISTICKÉHO DŮSTOJNÍKA A ŘÍMSKÉHO CÍSAŘE?

**Knihy Gregga Loomise
v nakladatelství Mystery Press**

Lang Reilly

Případ Pegasus
Akta Julián

Připravujeme

Mise Sinaj

AKTA
JULIÁN
GREGG
LOOMIS

MYSTERY PRESS

2017

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou buď výtvozem autorovy fantazie, nebo jsou použita fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, nebo lokalitami je naprosto náhodná.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Gregg Loomis, 2006

Translation © Kateřina Niklová, 2017

Cover © Lukáš Tuma, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-62-7 (PDF)

Tato kniha je pro Suzanne.

PROLOG: RŮZNÉ UDÁLOSTI

*Řím
Před městskými hradbami,
jižně od Tibery
Měsíc Julius
Léta Páně 362*

Demetrius se jen nerad pohyboval mezi mrtvými uprostřed noci. Pokud bylo účelem navštívit hrob nebo spustit dolů jídlo pro ducha zesnulého, pak se to mělo dělat za denního světla, kdy to bohové mohli vidět a ocenili by pietu prokazovanou předkům. To též by platilo i v případě pohřebního procesí. Noc patřila zlu a podsvětí, Plutovi, nebo jak vlastně Římané říkali pánovi Hádu.

Jenže Demetrius byl Řek, obyčejný otrok, který si nemohl vybírat, kdy a kde bude pracovat.

Ve slabém světle prskajících pochodní bylo ale znát, že ani jeho pán Sextinus není zrovna nadšený, a to plnil rozkaz samotného císaře. Druhý otrok, Gal, kterému za jakousi drobnou neposlušnost vyřízli jazyk, byl zjevně stejně nespokojený jako Demetrius. Uličky mezi hrobkami byly tmavé a říkalo se, že v noci vylézají z močálů Tibery tekoucí pod kopcem smrtící hadi a požírají to, co zbylo z nedávno zesnulých.

Demetrius se hadů děsil, a obzvlášť těch, kteří podle pověstí měli být dost velcí na to, aby spolkli celého člověka.

Před nimi se tyčila stavba větší než ostatní, jež zakrývala hvězdy. Za šeptaného klení pobídl Sextinus otroky, ať odnesou břemeno, se kterým se trmáceli, k základům chrámu.

Demetrius si aspoň myslel, že se jedná o chrám.

Vlastně to byl palác, rezidence nejvyššího kněze náboženství, na něž téměř před čtyřmi desítkami let přestoupil císař Konstantin.

Tato víra uctívala boha beze jména a jeho syna, Žida, kterého ukřižovali a který prý vstal z mrtvých.

Podle Demetrioova názoru bylo zmrtvýchvstání mezi bohy a bohyněmi docela běžný trik. Egypťská Isis to dělala každé jaro, když se rozvodnil Nil. Byl tu Orfeus, který se vydal do podsvětí pro svoji ženu, nebo poslední dobou stále oblíbenější Mithra a pak i celá řada perských bohů, kteří opouštěli hroby, jako kdyby se probrali z obyčejného spánku smrtelníků.

Tohle nové náboženství však bylo něčím jiné. Křesťanství, tak ho nazývali. Ať už byl rozdíl jakýkoli, rozlítel císaře natolik, že rozpoutal čistky, jaké svět už dlouhá léta neviděl.

Demetrius si byl jist, že právě toto náboženství je důvodem, proč tu on a zbylí dva muži dnes v noci jsou, proč dostali za úkol podhrabat podezdívku chrámu, umístit do otvoru dvě amfory a následně nahradit část základů tak, aby kdokoli, kdo by chtěl amfory vyjmout, riskoval, že si strhne na hlavu celou budovu.

Co se v hliněných nádobách nacházelo? Nebylo to víno ani olivový olej. Na to byly příliš lehké. Nedávalo to smysl. Na druhou stranu, císařovy příkazy smysl dávat nemusely.

*Vatikán
Duben 1939*

Eugenio Pacelli, necelé dva měsíce papež Pius XII., pospíchal slabě osvětlenými chodbami krypty, jak se s trochou nadsázky říkalo nejhlubším částem baziliky svatého Petra. Otec Emilio Sargenti, který šel před ním, se nyní otočil a netrpělivě čekal, až ho starší muž dohoní.

„Zpomalte, Emilio,“ funěl Pius. „I kdybyste měl pravdu, ta věc nám neutěčí.“

Mladý kněz se marně snažil skrýt neklid. „Jistě, Vaše Svatosti.“

Už pomaleji procházeli mezi mramorovými sarkofágy předchozích papežů s jejich reliéfy na víkách. Mnohým by společnost mrtvých mohla připadat děsivá, Pius sem ale chodil často, aby se tu o samotě modlil.

Modlil se tu a v soukromí vymítal démony, kteří podle jeho přesvědčení posedli duši Adolfa Hitlera, démony, jež měl šanci vidět na vlastní oči jako vyslanec Papežského státu v Berlíně sotva před rokem. Ten muž byl schopen neskutečného zla. Zotročoval suverénní národy, dopouštěl se pogromů, a pokud otec Sargenti objevil to, čeho se Pius obával, také nenapravitelně poškozoval samotnou církev.

Německý diktátor byl prozatím zapomenut, když se mladší muž sklonil a posvítil baterkou do tmavého kouta. „Tam, hned u stěny!“

Pius si vykasal bílou sutanu a klekl si, aby lépe viděl. Tento výklenek si jeho předchůdce, Pius XI., zvolil za svoji hrobku. A když ji hloubili, učinili zajímavý objev.

„Vidíte to?“ Do hlasu otce Sargentiho se opět vplížila netrpělivost. „Vidíte ty cihly a klenbu sklepení pod podlahou?“

Pius je jasně viděl. Sedl si na paty. „Není to zas tak překvapivé, Emilio. Předtím, než tady ve Vatikánu postavil Konstantin první papežský palác, sloužila zdejší oblast po stovky let jako hřbitov, napřed pro pohanské Římany, potom pro křesťany. Vlastně to byla nekropole, město mrtvých, síť uliček mezi mauzolei. Zkrátka jste narazili na střechu jednoho z nich, to je všechno.“

Samozřejmě to všechno nebylo a oba muži to věděli.

*V blízkosti Werfenu, Rakousko
16. května 1945*

Do Tyrolska přichází jaro pomalu a velmi váhavě. Muže v kabině lokomotivy proto vůbec nepřekvapilo, že se ve stínech vysokých jehličnanů u trati stále drží sněh. Vítr pronikající dovnitř nezasklenými okny byl ostrý a voněl po lese, ne po střelném prachu, síře a smrti, což byly pachy, s nimiž muž musel tak dlouho žít.

Vítr byl studený a pátil v plicích.

Usmál se. Sice tu nezůstane dlouho, přesto ho návrat domů, do rodné země, kterou v posledních bouřlivých letech skoro neviděl, potěšil. S nadšením sledoval ledové bystřiny, které se v kaskádách řítily dolů ze zelených kopců a přes travnatá luka. Březi

srna, která už měla brzy vrhnout, chvíli vylekaně sledovala funicí vlak, pak na něj vystrčila bílý ocásek a zmizela ve stínech. Na nebi opisoval nekonečné kruhy orel.

Nic se tu nezměnilo. Hory, stromy, potoky, které zurčely cestou dolů ze svahu, všechno bylo stejné, nic z toho neodráželo skutečnost, že se celý svět od chvíle, co tu byl naposledy, změnil. Podle mužova názoru ne k lepšímu.

Obyčejně by asi tři sta kilometrů dlouhá cesta vlakem z Budapešti do Vídně trvala přibližně půl dne. V dnešním světě ale nebyla prakticky možná. Koleje, mosty a tunely mezi těmito dvěma východoevropskými hlavními městy byly rozbombardované tak, že z nich nezůstalo nic než hromady oceli a kamení. Proto byla zajižďka do vesnice ležící víc než dvakrát dál od maďarského hlavního města nezbytná.

Tak mu to aspoň řekli. Nevěřil tomu.

O několik vteřin později se ukázalo, že jeho nedůvěra byla oprávněná. Za mírnou zatáčkou uviděl na kolejích stát dva americké obrněné polopásové transportéry a poznal těžké kulometry Browning M1 ráže padesát, které na nich byly speciálně namontované – za války patřily mezi nejlepší těžké automatické zbraně. Slunce se odráželo od mosazných nábojů v pásech zasunutých v závěrech. Na jedné straně stál tank Sherman s černým ústím děla obráceným k vlaku. Na druhé straně čekala řada „deuce-and-a-halfs“, nákladňáků váhové třídy dvě a půl tuny, jejichž korby pečlivě zakrývaly plachty chránící náklad před zvědavýma očima. Kolem postával asi tucet vojáků v amerických uniformách, někteří zabalení do tlustých kabátů, a všichni u sebe měli pušky. Dokonce i na takovou dálku muž podle nášivek na jejich ramenou poznal, že patří k 15. pěšímu pluku.

Vlak při stoupání zpomalil téměř do chůze, zastavit proto nebylo těžké.

„Herr *Sturmabführer*...?“ obrátil se na něj strojvůdce.

Aniž by muž spustil oči z Američanů, německy odpověděl: „Tak mi neříkejte. Jsem prostě Herr Schmidt.“

Lokomotiva si zhluboka povzdychla a vyfoukla do studeného vzduchu gejzíry páry. Muž se zhoupł dolů z kabiny. Byl oděn do tradičního tyrolského oděvu: kožených kalhot, zelených vlněných

ponožek a plstěného klobouku ozdobeného chlupy kamzíka. Přestože jeho košile měla krátké rukávy, kamizolu nesl pod paží a ruce držel tak, aby byly vidět a bylo tedy jasné, že není ozbrojen. Šel rozvážně, jako by každý jeho krok měl vlastní důležitost, a také naprosto vzpřímeně jako voják pochodující v pozoru.

Z jednoho transportéru vylezl muž rovněž v americké uniformě. Jeho krátké sako, kterému se po válce začalo říkat „Eisenhower jacket“, zdobily stužky a dvě hvězdy na výložkách z něj dělaly generálmajora. Místo aby šel muži z vlaku vstříc, klidně čekal na místě, jako by se vysocí důstojníci spojeneckých sil setkávali s německými nákladními vlaky v opuštěných lesích neustále.

Několik kroků od Američana se muž z vlaku zastavil a dotkl se okraje klobouku v gestu, které mohlo být jak vojenským, tak civilním pozdravem. „Herr General!“

Američan se neobtěžoval na pozdrav odpovědět, ať už znamenal cokoli. „Jste tu přesně načas, pane Smithi.“

Muž se usmál, což ještě zvýraznilo jizvu, která se mu táhla přes tvář. „Přesnost je ctností mého národa.“

Neměl téměř žádný přízvuk, jen jeho „es“ zněla trochu ostřeji. „A taky zkurveně jedinou,“ zabručel generál. „Máte ten seznam?“

Druhý muž vytáhl zpoza šlí krátkých kalhot štůsek papírů a podal mu je. „Nejen kompletní inventář, ale i seznam podle jednotlivých vagonů.“

Aniž by odpověděl, pokynul generál vojákovi se seržantskými frčkami na rukávech. Seržant na příchozího podezřívavě pohlédl, jako by si nebyl jist, jestli ví o kapitulaci německých sil, k níž došlo před osmi dny. Prohodil něco ke dvěma svým kumpánům a vyrazil podél sípající lokomotivy.

Muž z vlaku nehybně přihlížel. Američtí vojáci se při chůzi hrbili jako starci. Pramálo je zajímal stav jejich uniforem a ještě míň pak to, jestli mají naleštěné boty. Lajdácké. Lajdácké a klamné. Jak mohli být takoví zanedbaní muži tak neústupnými bojovníky? Kdyby někdo před pěti lety naznačil, že američtí automechanici a prodavači bot mohou být vycvičeni k tomu, aby porazili nejlepší armádu, jakou kdy svět spatřil, všichni by ho měli za blázna.

„Tenhle.“ Generál šel za třemi vojáky.

Za skřípání kovu o kov trojice Američanů otevřela dveře prvního nákladního vagonu. Dokonce ani čerstvý vzduch nedokázal překrýt kyselý puch, který se vyvalil ven.

Generál se zašklebil. „Bojím se zeptat, co to cítím.“

Bez náznaku omluvy muž, který si říkal Herr Schmidt, odpověděl: „Ten vlak je už skoro tři měsíce na cestě. Svážel umění a poklady jak z maďarských, tak rakouských muzeí, která si přála zabránit tomu, aby padly do rukou Rusům. Velká část posádky žila přímo tady ve vagonech, a to bez moderních vymožeností, jakými jsou mýdlo a tekoucí voda. A spousta těchto wagonů byla taky použita při přesídlovacím programu, kdy odvážely maďarské Židy do táborů.“

Generál na něj upřel pohled, jaký měl obvykle vyhrazený pro pedofila.

Muž z vlaku si toho očividně nevšiml, neboť pokračoval: „Na základě naší, hm... dohody jsem použil první vagony, které jsem našel, Herr General. A s ohledem na to, že většina věcí v nich patří deportovaným, netušil jsem, že budete v této věci tak, hm... útlocitný.“

Generál se zhluboka nadechl. Nedalo se říct, jestli proto, aby co nejvíce rozředit zápach čistým vzduchem, nebo proto, že na to neměl co říct. Zadíval se do prvního vagonu. Na sobě tu byly naskládány role látek. „Koberce?“

„Koberce a tapisérie. A rovněž několik ubrusů.“

A tak to pokračovalo: umění, příbory, jemný porcelán, starožitnosti, sbírky mincí, dokonce krabice se zlatými snubními prsteny, které víc než ostatní předměty vypovídaly o tom, co se stalo s jejich předchozími majiteli.

Na konci vlaku generál propustil své tři vojáky a naznačil mužům, aby se s ním prošel kousek dolů po úzké lesní pěšině.

Generál vytáhl seznam. „Ten inventář je kompletní?“

Druhý muž sepnul ruce za zády a zavrtěl hlavou. „Ach, ne, Herr General.“

Muž v uniformě se prudce zastavil, jako by narazil do zdi. „Ne? Co tím, k čertu, myslíte? Naše dohoda přece jasně specifikovala, že chceme *všechno*.“

„Jistě, Herr General,“ pravil druhý muž přátelsky. „Chtěli jste veškerý majetek, který Říše zkonfiskovala deportovaným Židům. V tom jste byli velmi precizní.“

Generálem začínala cloumat frustrace. Nebyl zvyklý na to, aby jeho rozkazy byly ignorovány. „Tak co, k čertu –?“

Od vlaku se ozvala trhaná série výstřelů, jejichž ozvěna se odrážela od kopce ke kopci jako míček v pinballu.

Muž v civilním oděvu s naprostým klidem kývl směrem, odkud se střelba ozývala. „Malá pojistka, abych se nepřipojil k našemu ubohému příteli strojvůdci a jeho posádce.“

„Co přesně...?“ Generál byl příliš rozčilený, než aby dokončil větu.

Civilista se otočil a vykročil po pěšině zpátky nahoru. „Dost. Michelangelova *Pieta* a Van Eyck, nějaké další cetky. Žádný nábytek. Je moc velký. Bude toho asi za patnáct až dvacet milionů vašich dolarů.“

„Ty zkurvysyne!“ vybuchl generál. „Měl jsem vědět, že nemám jednat se zasraným Němčourem!“

Druhý muž se nenechal vyvést z míry. „Musím vám připomínat, generále, že řadu vašich nadřizených by... řekněme ‚zajímalo‘, co tady děláte? Víím, že máte moc nárokovat si vše potřebné k vybavení základny, ale starožitné stoly ze sedmnáctého století a vlámské koberce? Nemluvě asi o půl tuně snubních prstenů a drahokamů, a to jak zasazených ve špercích, tak volných?“

Generálova ruka sjela k pouzdru se zbraní. „Měl bych...“ Zasklebil se a chvíli bojoval sám se sebou. „Pro vaši informaci, celý ten majetek bude dopraven do skladiště v Salzburgu, kde zůstane, dokud nebudou identifikováni jeho právoplatní majitelé.“

Muž v kožených kalhotách na něj upřel modré oči. „Jistě, Herr *General*. A vaši lidé zastřelili neozbrojeného strojvůdce a dva členy posádky na útěku. Stačí, když dodržíte, na čem jsme se dohodli, a zbytek je váš.“

„Jakou mám jistotu?“

Úsměv, který mu civilista věnoval, byl stejně chladný jako horský vzduch. „Žádnou. Jisté ale je, že beze mě ten zbytek nikdy neuvídíte.“ Zadíval se vzhůru na kopec, napřáhl ruku a položil ji druhému muži na rameno, jako by byli dva přátelé vracující se z vycházky. „A teď se připojíme k vašim mužům, ne?“

Americká armádní verze Beech King Air A300 poskakovala jako býk při rodeu. Pilot, major a voják z povolání v jedné osobě, mumlal něco do vysílačky, zatímco druhý pilot, nadporučík, těkal pohledem od přístrojů ke knize Jeppesenových přibližovacích map, kterou měl otevřenou na klíně.

„Koukněte na to,“ postěžoval si major s pohledem upřeným na nebe plné sněhu. „Je to jako letět ve zkurvený peřině. Budeme mít fakt štěstí, když to zvládneme napoprvé.“

Poručík kývl na souhlas. Tempelhof měl krátké ranveje a byl obklopen čínžáky, takže to rozhodně nebylo místo, kde by chtěl zažít nezdařené přiblížení a opakovat okruh, to znamená propást minimální doporučenou výšky sestupu a bez výhledu na ranvej či okolí následně muset prudce vystoupat vzhůru a znovu nabrat správnou výšku pro přiblížení.

Vrátil se k Jeppesenovi. „Pět set, pane.“

Major chtěl, aby mu výšku, rozdíl mezi nadmořskou výškou letadla a bodem zahájení postupu nezdařeného přiblížení, hlásil. Sám mohl nepřetržitě vyhlížet naváděcí světla přistávací dráhy nebo cokoli jiného, co by jim vizuálně potvrdilo přiblížení.

„Čtyři sta, pane.“

Major dál upíral pátravý pohled před sebe. „Zkontroloval jste našeho pasažéra?“

Nadporučík kývl. „Ano, pane. Těsně před radarovým předáním. Tvrdě spal.“

„Spal? V těchhle turbulencích? Jestliže není podělaný strachy, pak je to buďto idiot, nebo je ožralý nebo je mu všechno ukradené.“

„Ano, pane. Tři sta.“

„Berlíne, máme ranvej tři šest,“ oznámil major nadšeně do mikrofonu ve sluchátkách.

Nadporučíkovi trvalo dalších třicet vteřin, než rozeznal řadu tlumených bílých světél, které vyznačovaly přistávací dráhu. „Máme povolení přistát, pane?“

„Máme, nadporučíku. Dejte mi plný výkon, klapky do původní polohy. Mám výkon.“

První povýšení přineslo nadporučíkovi jen o něco málo větší radost, než když skrz fičící sníh spatřil masivní, odporně fašistickou architekturu Tempelhofu. Spojenci postavili na západ od Berlína větší, modernější letiště pro civilní i armádní letouny, Tempelhof ale ležel mnohem blíž centru města. Poručík hádal, že staré letiště bylo stále v provozu jen proto, že nikdo nechtěl zavřít živoucí pomník těm, kdo sem létali během oněch měsíců v letech 1948–1949, kdy tu letadla přistávala každých šedesát tři vteřin, ve dne i v noci, za krásného počasí i špatného, aby dopravila jídlo a palivo obleženému městu. Třebaže ho teď nemohl vidět, věděl, že před letištěm stojí pomník se třemi hroty, moderní socha, které neuctiví zdejší obyvatelé říkali „Hladový prst“. Nadporučík hádal, že Tempelhof bude existovat, dokud si někdo bude pamatovat Berlínský vzdušný most.

Budovy potřebovaly nový nátěr a rozjezdová dráha nový asfalt. Celé letiště nadporučíkovi připomínalo jednu z filmových hvězd ze čtyřicátých let, kterou v životě potkala smůla a žila teď už jen z dobročinnosti a sociální podpory.

Světelné terče letištní obsluhy byly jedinými známkami života vně letadla. Zatímco se vrtule pomalu dotáčely a major kontroloval vypnutí systémů, nadporučík se sehnul a prošel úzkou chodbičkou, která spojovala kokpit s prostorem pro pasažéry.

Ten jejich si mnul oči, zjevně ho probudilo přistání trochu drsnější, než by si kdokoli přál. Ospale se na nadporučíka usmál a pohlédl ven z okna. Nadporučík podřepl, aby se taky podíval, a třebaže nebyl překvapený, zapůsobilo na něj, když uviděl, jak vedle letadla zastavuje černá limuzína a zhasíná reflektory.

Muž vstal a protáhl se, jak jen mu to nízký strop kabiny dovoľoval. „Ti jsou tu, myslím, pro mě. Díky za svezení.“

„Bylo nám potěšením,“ zamumlal nadporučík a protáhl se kolem. Otočil pákou a vzduchový uzávěr na dveřích se zasyčením povolil. Potom uhnul stranou a nechal pasažéra sejít dolů po schodech. „Užijte si Berlín.“

Pasažér se zastavil a otočil se. „Díky. Obávám se ale, že mám jiné plány.“

Nadporučík si všiml, že mladý muž si ovázal spodní část obličeje šálou. Kvůli teplu nebo proto, aby se vyhnul východoněmeckým špiönům, kteří na letišti často fotili?

Zezadu k němu přistoupil major. „Kdo to, k čertu, byl?“

Nadporučík pokrčil rameny. „Na seznamu cestujících je uvedeno jméno Langford Reilly, civilní zaměstnanec z Frankfurtu.“

Major se sehnul a sledoval, jak auto mizí v bílé tmě. „Vsadím se, že to byl špiön.“

Poručík mu ukázal knihu. „Možná. Nechal nám tu tohle, *Winnie Ille Pu*.“

Major zamžoural. „Co je to? Je to v cizím jazyce.“

„Vypadá to na *Medvídka Pú* v latině.“

Když teď byl konečně v Berlíně, měl Langford „Lang“ Reilly problém zachovat klidnou tvář. Cítil potřebu zároveň zvracet, močit a rozrazit dveře auta a dát se na útěk. Který idiot ho přemluvil, aby se na tuhle misi dobrovolně přihlásil? Když ho Agentura hned po vysoké škole naverbovala, představoval si, že se bude plížit romantickými evropskými městy, jako byla Budapešť nebo Praha, s pistolí opatřenou tlumičem v jedné ruce a s místní kráskou zavěšenou do té druhé. Jak se často stává, realita dospělosti se ukázala být úplně jiná než mladistvé fantazírování. Prošel tradičním výcvikem na „Farmě“, ve středisku Agentury na jih od Washingtonu, kde ho trénovali v kryptografii, střelbě, bojových uměních, psychologii a v řadě dalších předmětů, které neměly, pokud věděl, žádnou spojitost s názvy kurzů, ve kterých se učily.

Potom, co dokončil výcvik, byl zařazen do třetího oddělení, ke zpravodajcům. On i všichni jeho spolužáci by však nejraději patřili do čtvrtého oddělení, do vojenských operací. Buďto ale byl příliš inteligentní nebo ne dost dobrý v zabíjení, mrzačení a jiných aktivitách připisovaných členům čtvrtého oddělení zejména filmovým průmyslem, když už ne samotnou Agenturou.

Utěšoval se, že to mohlo být horší. Mohl skončit na prvním oddělení, v administrativě, a trávit celé dny procházením rozpočtů a kontrolou výdajů, prostě být špiönským ekvivalentem účetního. Ba ne, nemohl. V matematice byl naprostý ňouma. A nedostatek technického vzdělání ho diskvalifikoval z druhého oddělení, vědy

a technologií, což byla agenturní verze Bondova Q, čili dodavatelé otrávených jehel v deštnících, kamer v přezkách u opasků a zapalovačů, ze kterých se dalo střílet jako z pistolí.

Uvelebil se na zadním sedadle auta a zahleděl se do zasněžené noci. Tak proč, k čertu, opustil své východoevropské noviny, přepis televizních programů a pohodlnou, i když nijak luxusní kancelář ve Frankfurtu s výhledem na místní Bahnhof? A co víc, proč se přihlásil dobrovolně?

Došlo mu, že tohle je patrně jedna z úplně posledních opravdových operací studené války. Ruský sen o dělnickém ráji ve Východním Německu se rychle hroutil. Viděl ty zprávy na vlastní oči. K vítězství nad Rusáky nejsou potřeba vyspělejší zbraně, chytrější generálové ani lepší ideologie. Zhrouť se sami, prostě dojedou na to, že se snažili vojensky přetlačit svého západního souseda, ztělesňovaného NATO a Spojenými státy.

Ale ať už se hroutili nebo ne, on se chystal udělat něco, co mohlo skončit jeho smrtí, a to jen proto, aby zažil dobrodružství, o kterém by mohl vyprávět vnoučatům. Pokud přežije a bude nějaká mít.

Auto zahnulo na Friedrichstraße, zpomalilo a pak znovu zahnul, do ulice, jejíž jméno Lang nezahlédl. Limuzína zastavila před budovou, která se nijak nelišila od těch okolních, a čekala, dokud se neotevřely dveře garáže.

Uvnitř stál staříčkový, otlučený pick-up značky Opel a u něj dva muži v oblecích. Jeden vykročil vpřed, otevřel dveře na Langově straně a napřáhl ruku. „Vítejte v Berlíně, Langu.“

Lang se při vystupování cítil nepříjemně, protože si nedokázal muže, o němž tušil, že by ho měl znát, přesně zařadit. Pro jeho práci byla schopnost okamžitě si vzpomenout na totožnost lidí a s tím související další okolnosti životně důležitá. „Díky.“

„Obávali jsme se, že kvůli počasí misi zruší,“ řekl druhý muž.

Toho Lang ještě nikdy neviděl.

První z nich podal Langovi oblek na ramínku. „Stejně ale máme zpoždění. Zkuste se co nejrychleji převléknout.“

Během několika minut měl Lang na sobě omšelý, ale úhledně vyžehlený tmavý oblek, a silně naškrobenou košili s roztřepenými manžetami. Černá kravata se jen připínala.

„Tyhle taky.“ První muž mu podal boty.

Lang si všiml, že jsou dokonale naleštěné, v podrážce ale měly díry.

Jako další přišel na řadu obnošený kabát.

„Ten jediný mi nesedí,“ poznamenal Lang a ohrnul si rukávy.

„Dokonce i v Západním Berlíně,“ ozval se druhý muž, „si většina lidí nemůže dovolit jen tak věci vyhodit a dědí je. Vypadal byste podezřele, kdyby se všechno zdálo šité na míru.“

„Dobrá,“ řekl první muž, „tady je plán: Vyjedete ven a zahnete na Friedrichstraße. Pojedete přímo k Checkpointu Charlie. Nemůžete ho minout...“

Druhý muž se zachechtal a jeho společník se na něj zamračil.

„Za Checkpointem se dáte druhou ulicí vlevo. Na rohu tam bude někdo opravovat řetěz kola. Ve chvíli, kdy dorazíte na místo, bude s opravou hotový. Pojedete za ním. Muž, kterého máte vyzvednout, vás navede zpátky.“

Lang si právě zavazoval boty. Všiml si, že tkaničky někdo vyspravil tak, že jejich části na sebe navázal. „Jak poznám, že mám toho pravého – nějaké heslo?“

První muž vytáhl z kapsy kabátu fotku. „Pokročili jsme o trochu dál. Tohle je on. Dobře si ho prohlédněte, abyste ho poznal.“

Tenhle obličej určitě nezapomene, tím si byl Lang jistý.

Jediný stěrač opelu jen posunoval nahromaděný sníh z jedné strany čelního skla na druhou. Každou chvíli musel Lang stáhnout okýnko, vystrčit ruku ven a shrábnout ho, aby aspoň něco viděl. Topení nehřálo, tedy pokud vůbec někdy fungovalo. Lang byl vděčný, že má na sobě kabát, ať už mu byl velký nebo ne.

O dva bloky dál pochopil, proč se jeden z mužů smál. Ve srovnání s osvětlením Checkpointu Charlie by i operační sál působil temně. Fronta aut čekala u cedule o velikosti billboardu, která hlásala: *Opouštíte americký sektor*. Jako by zástupy ozbrojených východoněmeckých vojáků a Volkspolizei tuto skutečnost nesdělovaly dostatečně jasně.

Když přišel na řadu Lang, zvedla se závora a strážný mu pokynul, ať popojede vpřed. Pár metrů před pick-upem byla další závora, před níž pochodovalo sem a tam asi pět nebo šest vojáků, kteří se snažili zahřát a v rukách přitom pevně svírali AK-47.

Důstojník přistoupil blíž a přejel si rukou po krku na znamení, že má vypnout motor. Lang otočil klíčkem a otrásl se, když stáhl okýnko a dovnitř zavanul ledový poryv větru.

„Ihre Papiere, bitte.“

Lang podal muži dokumenty, které mu dali, západoněmecký pas a také požadovanou částku v německých markách na výměnu za bezcennou měnu NDR. Zpětnou směnu východní Němci zakazovali.

Muž se vrátil do tepla strážní budky a nechal Langa třást se zimou. Dva vojáci podezřívavě obcházelí vůz, zatímco další ho prohlížel zespodu zrcátkem na tyči. Bylo čím dál jasnější, že stráž úmyslně protahují inspekci, aby návštěvníkům ze Západu co nejvíc znepríjemnili život.

Nakonec mu papíry vrátili, zvedli závoru a Lang projel. Slabá světla opelu nebyla do takového nečasu právě vhodná a stěrač taky ne. Přesto Lang rozeznal obrysy zabeđených a opuštěných budov, které kontrastovaly s naleštěnou novotou všeho, co spatřil během své krátké jízdy Západním Berlínem. NDR, Německá demokratická republika, zjevně hodlala nechat ruiny stát jako připomínku druhé světové války.

Lang skoro minul muže, který v bledé záři světel vypadal jako pouhý stín. Cyklista narovnal kolo, vyjel na něm na silnici a ani jednou se neohlédl, dokud nezahnul do úzké uličky. Asi v půlce zabočil do otevřené boudy a počkal, dokud Lang nezajel s autem dovnitř. Pak na kole zase odšlapal.

Bouda byla uvnitř osvětlená jedinou žárovkou visící ze stropu. Dva muži v ještě oškubanějších oblecích, než byl ten Langův, čekali vedle rakve ve tvaru listu. Jeden z mužů byl ten z fotografie.

Gerhardt Fuchs, vysoce postavený člen východoněmecké vlády. Skutečnost, že si udržel svůj status i poté, co jeho dcera, Gurt, uprchla na Západ, dokazovala jeho odolnost. Asi by neměl takové štěstí, kdyby ostatní soudruzi věděli, že teď pracuje pro Agenturu. Nejspíš si uvědomil, že ho nečeká žádná růžová budoucnost, a proto se rozhodl připojit se k dceři na druhé straně Berlínské zdi. Možná Agentuře k něčemu bude, možná ne, pomoc příbuznému jakéhokoli přeběhlíka opustit sovětský satelit ale patřila k agenturní strategii. Kromě strategie to byl navíc i dobrý byznys.

Protože Lang nepatřil k regulérním členům operačního týmu v Německu, neznal Fuchsovu skutečnou hodnotu. Věděl ale, že Gurt sama požádala, aby jejího otce dostali ven a aby se do akce nezapojoval nikdo, koho by druhá strana mohla poznat. Což znamenalo, že se na misi mohli přihlásit dobrovolníci, a Gurt obrátila ty nejmodřejší oči, jaké kdy Lang viděl, právě k němu. K tomu, aby se chopil této příležitosti, ho ponoukl spíš testosteron než zdravý rozum.

Muži beze slova vyzvedli rakev na korbu pick-upu. Lang věděl, že jen mrtvým je dovoleno svobodně překročit hranici mezi Východem a Západem. I komunisti si uvědomovali, že rodiny geograficky rozdělené politikou by měly být sjednoceny aspoň po smrti. Převážení těl k pohřbu proto byla běžnou záležitostí.

Tohle ale určitě nevyjde. Co by mohlo být očividnější než pokusit se propašovat někoho přes hranice v rakvi? Chlapi z vojenských operací přece museli mít víc rozumu...

Muž, který nebyl Fuchs, zaklepal na okno a pokynul Langovi, aby otevřel dveře spolujezdce.

Fuchs nastoupil. „*Guten Abend, mein Herr. Lass uns fahren.*“

Jeďte? Fuchs se chystal jet ve voze s ním? A co rakev? Pak mu došla mazanost toho plánu. Strážce na hranici patrně ani nenapadne, že by se někdo pokusil prostě otevřeně projet. Místo toho se zaměří na tělo vzadu, pokusí se najít falešné dno v rakvi nebo skryš v karosérii vozu.

Lang vycouval do uličky a řídil se Fuchsovými pokyny.

Z Východu na Západ neprojížděla kontrolním bodem žádná auta. Lang podal stejné papíry stejnému znuděnému důstojníkovi spolu s dokumenty, které dostal od Fuchse. Muž se opět vrátil do strážní budky, aby si je prostudoval, jako by většinu z nich neviděl ani ne před dvaceti minutami. Vojáci se nyní činili mnohem víc než předtím. Komunistům očividně dělali mnohem více starostí ti, kdo odjížděli, než ti, co přijížděli.

Dva ze strážců vylezli na korbu a páčidlem otevřeli rakev. Ve zpětném zrcátku opelu Lang sledoval, jak znechuceně ucukli. Hádal, že se Fuchsovi podařilo najít už poměrně dost hnijící mrtvolu. Aniž by se obtěžovali rakev znovu zatlouct, seskočili na zem, zrovna když důstojník opustil strážní budku s Langovými a Fuchsovými papíry v ruce.

Podal je Langovi, pak ale spustil ruku a upřeně se zadíval na Fuchse. Nijak se nesnažil skrýt, jak pozorně si Langova spuljezdce prohlíží. Lang pomalu spustil ruku ke klíce u dveří. Mohl by východňáka dveřmi nabrat a vyrazit s autem přes hranici.

Z okolí strážní budky se ozval řev doprovázený rozkazy křičenými v němčině. Lang, Fuchs i podezřívavý důstojník se tím směrem všichni otočili. Americký důstojník se rval se dvěma východoněmeckými policisty a hulákal nadávky. Ten muž byl očividně opilý. Lang hádal, že jde o člena vojenského personálu, který riskoval a přešel hranice za prostitutkami, jimž se v komunistickém sektoru dařilo. Východoněmecká vláda nebyla ochotná připustit, že něco takového vůbec existuje, a navíc tyto obchody tolerovala, neboť představovaly jednu z mála cest, jak dostat přes zeď tvrdou měnu.

Z druhé strany se k závoře blížili dva vojenští policisté americké armády v bílých přilbách, pouzdra na pistole měli prázdná a ruce zvednuté, aby ukázali, že nejsou ozbrojení. Podle nezámju, který dávali najevo východní Němci, Lang hádal, že není svědkem ničeho výjimečného. Vlekli klejícího amerického důstojníka k západní závoře, kde už trpělivě čekali vojenští policisté.

Najednou se Američanovi podařilo vyprostit paži a ohnal se po jednom z mužů, kteří ho drželi. Východoněmecký důstojník ustoupil od opelu, vytrhl pistoli z pouzdra a začal křičet rozkazy. Lang se modlil, aby startér fungoval lépe než zbytek vybavení auta, otočil klíčkem a zmáčkl staromódní startovací tlačítko. Jakmile motor naskočil, komunistický důstojník se začal s pistolí v ruce otáčet. Příliš pozdě. Lang prorazil závoru a byl v Západním Berlíně.

O půl hodiny později ho v malém bytě nad láhví skotské vyslychali stejní muži, s nimiž se setkal na začátku.

„Ten Američan u Checkpointu Charlie,“ říkal Lang. „Kdyby tam –“

Přerušilo ho klepání na dveře.

„Při troše štěstí to bude večere,“ řekl jeden z agentů.

Druhý otevřel dveře.

Na chodbě stál vysoký muž ve špinavé, potřhané uniformě americké armády. Pravé oko měl oteklé – Lang hádal, že na něm do rána bude mít pořádný monokl – a krvácel mu spodní ret. Byl to muž z Checkpointu Charlie.

Vešel do místnosti, jako by opilí vojáci americké armády přerušovali agenturní výsledky naprosto běžně.

„Chovali se k vám ti dva slušně?“ zeptal se Langa.

Lang netušil co říct. „Myslím, že jo.“

Američan se zadíval na skotskou. „Máte ještě jednu sklenku, nebo mám pít rovnou z flašky?“

Zatímco jeden z mužů vstal, aby se porozhlédl v kuchyni, nově příchozí napřáhl ruku. „Jmenuju se Don Huff.“

KAPITOLA PRVNÍ

*Sevilla, Španělsko
Calle Colon 27
9:21, současnost*

Dvůr byl zvláštním místem pro to, co se právě dělo. V uzavřeném prostoru stále vládlo přítmí, neboť ranní slunce ještě nepřešlo omítnuté stěny, které ho obklopovaly. Blikající majáky policejních vozů propůjčovaly zářivé odstíny vodě tryskající z maurské fontány ze třináctého století a slova z praskajících vysílaček se odrážela od ručně vyrobených cihel. V úzkých uličkách jen několik bloků od maurského mudejarského paláce, kde podle legendy mladý námořník z Janova přesvědčil královnu, aby zastavila své šperky a financovala jeho plavbu, působilo vše jako anachronismus. Na sarkofágu se sloupy a nebesy v masivní katedrále na sever od dlážděného náměstí Plaza de la Virgen los Reyes, kde odpočívaly námořnickovy ostatky, ale nic legendárního nebylo.

Obrovské zvony katedrály právě odzvonily celou, jako to dělaly už dlouhá staletí, když se mladá žena zastavila před tepanou železnou branou, odemkla si a vešla, aby se jako každý den pustila do práce. Za zdí, která byla působivá jen svojí výškou, prošla dvorem, stále chladným díky stínům uplynulé noci. Dovnitř se liнула vůně květů z pomerančovníků rostoucích venku na ulici, jejichž listů bylo dosud mokré ranní rosou.

Další klíč odemkl moderní zámek na masivních vyřezávaných dvoukřídlých dveřích. Gumové podrážky jejích bot pískaly na keramických dlaždicích, jak procházela halou, která zabírala tři podlaží. Po pravici měla kamenné schodiště, které se stáčelo do sebe, jak stoupalo ke dvěma balkónům s dveřmi vedoucími do obytných prostor. Přímo před ní stál masivní jídelní stůl s dvanácti

židlemi na obou stranách. A právě u něj se zastavila a zavětrila jako opatrná srnka na otevřené louce.

Necítila ve vzduchu vůni kávy.

Zvláštní.

Už skoro dva roky nacházela každé ráno po svém příchodu toho Američana v kuchyni, kde pil čerstvě uvařenou kávu. Tedy když byl zrovna v Seville. Mnohokrát na ni čekal jen seznam s úkoly, které bylo třeba udělat v jeho nepřítomnosti: probádat určitou fázi Francovy vlády, najít adresu starého falangisty, s nímž chtěl udělat rozhovor, přepsat informace na papírové lístky o velikosti osm centimetrů na dvanáct a zařadit je do nekonečné řady kartoték. Vypadalo to, jako by dotyčný nevěřil počítačům, na nichž pracovali.

Když jí Američan, Donald Huff, nebo señor Don, jak mu říkala, před osmnácti měsíci dal práci, zdvojnásobil jí plat, který předtím měla jako učitelka angličtiny. A byly tu i další věci: nádherné šaty, které jí chodily z Ameriky pouze s názvem obchodu, bez jména kupce. Kdyby anonymního dárce znala, zvyky a její pověst by samozřejmě vyžadovaly, aby podobně drahé dárky vrátila, protože žádná svobodná žena nesmí přijmout něco takového od někoho, kdo není členem její rodiny. A obrovský americký krocan, který korunoval poslední vánoční večeři... Z jejího předchozího skromného platu a z matčina vdovského důchodu by si takového ptáka nikdy předtím nemohly dovolit, byl tak veliký, že z něj měly jídlo na týden. Ze svých dvou příjmů by si nemohly dovolit zaplatit ani za jízdenky na vlak a za hotelové pokoje v *Costa del Sol*, což byl dárek, který dal señor Don její matce k narozeninám.

Za několik měsíců však señor Don toto nádherné sídlo opustí, protože jeho kniha byla už skoro hotová. Bude jí chybět, jako přítel i jako dobrodinec.

Proč ještě nevaří ranní kávu?

Strčila do lítacích dveří od kuchyně. Dva krby, jeden určený k vaření, druhý k pečení, byly jako vždy bez poskvrnky. A taky by měly být s ohledem na to, že je patrně víc než sto let nikdo nepoužil. Samotné jídlo se připravovalo v místnůstce o velikosti spíže, která byla nacpaná nejmodernějšími spotřebiči, plynovým sporákem, ledničkou dost velkou na to, aby se do ní vešlo jídlo

skoro na týden (na evropské poměry tedy byla opravdu velká), a mikrovlnnou troubou, první, kterou kdy viděla. Místnůstka se dala zavřít, čímž se všechny tyto úžasné věci schovaly z dohledu, a señor Don tak mohl před hosty, které pozval na večeři, tvrdit, že všechno připravila sama ve staříckém kamenném krbu.

Kávovar stál tam, kde ho předchozí den nechala, prázdný a ti chý, což ji z nějakého důvodu vyděsilo. Odložila kabelku vedle něj.

Vrátila se stejnou cestou zpátky, vystoupala nahoru po schodech a prošla po otevřeném balkóně k místnostem, které se señorem Donem používali jako kancelář, výzkumnou knihovnu, archiv a i pro další věci, které byly zrovna potřeba.

Dveře byly pootevřené.

Señor Don by to nikdy nedovolil. Děsil se toho, že by uklízečky mohly nechtěně vyhodit nějaký nenahraditelný kousek rešerší, založit některý z kartotéčních lístků nebo spáchat jiný z hrdelních zločinů nedbalosti, jak jim říkal, proto dveře pokaždé po práci zamkl.

Pootevřela dveře trochu víc, aby mohla strčit do místnosti hlavu. „Señore Done?“

Žádná odpověď.

Přestože neměl dům klimatizaci, zamrazilo ji. Přiměla se strčit do dveří ještě víc, až narazily na něco ležícího na podlaze. Protáhla se dovnitř škvírou mezi dveřmi a veřejemi a podívala se dolů, aby zjistila, co dveře blokuje.

Byl to señor Don.

Zdálo se, že jeho oči bez života hledí skrz ni. Na tváři mu zůstal překvapený výraz, jako by se ptal, co ho vlastně připravilo o život. Jeho hlava ležela v kaluži krve a šedého želé, v němž instinktivně poznala mozek.

Odněkud se ozval křik. Trvalo celou minutu, než si uvědomila, že ječí ona.

„Señorito?“

Její mysl se vrátila do přítomnosti a k policejním vozům, které na dvoře působily jako pestrobarevná noční můra. Seděla u třínohého stolku v kuchyni a ruce měla sepnuté okolo dávno vychladlého hrnku kávy, kterou uvařila proto, že se potřebovala něčím zaměstnat, zatímco policie procházela dům.

Vzhledla a zadívala se do drsné tváře vrchního inspektora. Há-
dala, že je mu asi pětapadesát. Jeho nejvýraznějším rysem byly
smutné hnědé oči, díky nimž připomínal baseta. Vypadalo to,
jako by mu násilí a krutost, jichž byl každý den svědkem, trvale
vtiskly truchlivý výraz.

„Sì? Můžu už jít posbírat ty papíry?“

Pomalů zavrtěl hlavou, jako by litoval, že jí musí sdělit další
špatné zprávy. „Je mi to líto, ale ne. Jak jste viděla, papíry jsou
rozházené všude, jako by někdo, možná vrah, něco hledal. Musí-
me všechno prošetřit.“

Posadil se vedle ní, vyklepal si cigaretu z balíčku a rozhlédl se
po popelníku. Přinesla mu malou misku a on tázavě zvedl obočí.

„Jen si zapalte,“ vybídla ho.

Poslechl, máváním uhasil zápalku a zadíval se na ni přes opar
modrého kouře, poté položil vedle svého zápisníku na stůl dikta-
fon. „Jste Sonia Escobia Riveriová?“

Kývla, protože předpokládala, že se jí ptá kvůli záznamu.
Představil se jí, jakmile s ostatními policisty dorazil.

Zeptal se jí na adresu, předchozí zaměstnání a vzdělání, což
byly otázky, které, pokud věděla, neměly nic společného s tím, co
se stalo.

Poté, co mu řekla, jak dlouho pro seňora Dona pracovala, se
zeptal: „Máte tušení, proč by ho chtěl někdo zabít?“

Zavrtěla hlavou a cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Už dávno
vzdala snahu osušit je. „Ne.“

Inspektor zamáčkl cigaretu a hleděl do popelníku, jako by v něm
mohl najít inspiraci pro další otázku. „Jeho kniha... O čem psal?“

Pokřčila rameny, protože si byla dobře vědoma toho, jak směš-
ně bude její odpověď znít. „Já vlastně nevím. Dělal jsem pro něj
specifické rešerše, většinou se týkaly Franca nebo druhé světové
války, psal ale sám.“

„Nikdy jste se neptala?“ V inspektorově hlase zazněl nevěřící
tón.

„Samozřejmě že ptala. Aspoň zpočátku. Zasmál se a tvrdil, že
to není nic, co by mě zajímalo. Potom začal působit podrážděně,
proto jsem se ptát přestala. Myslím ale, že se docela snadno do-
stanete do jeho počítače.“

Inspektor přimhouřil oči a už nevypadal zarmouceně. „To by byl dobrý nápad, kdyby ho někdo nerozebral a neodstranil harddisk.“

Šokovaně na něj civěla. Když si uvědomila, že má otevřená ústa, zavřela je, teprve potom promluvila. „Dával si dobrý pozor, aby měl od všeho kopie.“

Natáhl se pro další cigaretu. „Na čem – na discích, cédéčkách? Žádné jsme nenašli. Vrah si očividně dal tu práci a odstranil veškerý výzkum i všechno, co señor Huff napsal.“

Sonia vstala, nohy ale jakoby ji ani nechtěly nést. „Všechno ne.“

Zašla si pro kabelku. „Jedno cédéčko mám tady.“

Inspektor svraštil obočí. „Proč ho máte u sebe? Když dělal se vším takové tajnosti...?“

Podala mu ho. „U mě bylo v naprostém bezpečí. Nemám doma počítač. Každopádně jsou na něm fotky, digitální fotky, které jsem měla odnést k fotografovi a požádat ho, jestli by nešly zesvětlit, jiné zvětšit. Šla jsem ale pozdě, proto jsem měla v plánu odnést je tam dnes odpoledne po siestě.“

Natáhl ruku. „Vrátíme vám je, až skončíme.“

Soniu napadlo, kdy to bude a jestli vůbec.

KAPITOLA DRUHÁ

*Atlanta, Georgie
Park Place, 2660 Peachtree Road
Následující večer*

Teplý jarní vánek zatím jen šeptal o žáru a vlhkosti, které měly dorazit asi za měsíc. Na balkóně ve dvacátém čtvrtém podlaží stáli dva muži a město pod nimi zářilo jako hrst klenotů táhnoucí se k jižnímu obzoru, kde přistávající a odlétající letadla na místním letišti připomínala vzdálené světlušky. Oba muži mlčky sledovali scénu před sebou a lehce potahovali z doutníků.

Menší z nich, černoch ve sportovní košili, jejíž rozevřený límec odhaloval zlatý křížek na jeho krku, si spokojeně hladil břicho. „*Deorum cibis!*“

Druhý, podobně neformálně oblečený muž, se zasmál. „Jídlo pro bohy, v tom máš pravdu, Francisi. Aspoň že umíš ocenit moje kuchařské umění. Koneckonců, *Ieiunus raro stomachus vulgaris temnit.*“

„Horatius říká, že prázdný žaludek jen málokdy odmítne prosté jídlo, večere ale byla skvělá, rozhodně ne prostá.“ Otec Francis Narumba v hraném podezření sraštil obočí. „Na druhou stranu se kvalita zdejšího jídla dramaticky zlepšila od chvíle, co se objevila Gurt. Nechci ti kázat, Langu, ale...“

Langford Reilly se zadíval na popel z doutníku. „Tak to nedělej, Francisi,“ řekl dobrosrdečně. „My pohaní se nedíváme na život v hříchu stejně jako vy papeženci. Slyšel jsi někdy o *capistrum maritale?*“

Teď byla řada na Francisovi, aby se zasmál. Byl to zvuk připomínající suché listí ševlící ve větru. „Jako kněz jsem Juvenalisově manželskému chomoutu unikl. Ale tvé první manželství bylo dobré. Kdyby Dawn žila...“

Francis si uvědomil, že se patrně dotkl stále bolavého místa, proto zadýmal z doutníku. Dawn, Langova žena, dlouho trpěla nevyléčitelným typem rakoviny, než před lety zemřela, dávno předtím, než kněz svého přítele poznal.

Francis přerušil ticho, které hrozilo sklouznout do trapnosti. „Zůstane Gurt napořád?“

Podle Langova zamračeného výrazu udělal kněz další konverzační přešlap. „Zeptej se jí.“

Francis si povzdychl a otočil se k příteli. „Podívej, Langu, zdá se, že tě všechno, co dneska večer řeknu, zlobí. Možná by bylo lepší, kdybych –“

Lang se natáhl a položil knězi ruku na rameno. „*Amicus est tamquam alter idem*, přítel je jako druhé já, Francisi. Myslím, že jsem dneska večer trochu nedůtklivý.“

Takto uklidněn se Francis usmál a jeho bílé zuby v tmavé tváři dvojnásob zářily. Narodil se v jedné z nejhorších zemí na zhoubném a násilnickém západním pobřeží Afriky, odešel do semináře a byl jmenován farářem rozrůstající se komunity Afričanů v Atlantě. Přestože Langova sestra Janet byla běloška, stala se po konverzi ke katolicismu jednou z jeho farnic.

Lang nebyl přívržencem žádného konkrétního náboženství, s černým knězem se však stali dobrými přáteli, měli totiž společného mnohem víc než většina bílých Američanů a černých Afričanů. Lang popisoval sám sebe jako oběť vzdělání v oboru svobodných umění, typický diplom z obchodu mu nepřinesl nic než nudu. Jeho vášní byly antické dějiny a jejich jazyky, což se dokonale snoubilo s kněžovou znalostí latiny a středověkých dějin. Výměna latinských aforismů začala jako hra a stal se z ní zvyk.

„Možná už jste teď připravení na zákusek a kávu?“

Na pozadí interiéru bytu se rýsovala Gurtina postava. Třebaže stála napůl ve stínu, mohla by zdobit obálku nejednoho pánské-
ho časopisu. Nebo etiketu na láhvi piva St. Pauli Girl z rodného Německa. Její výška – měřila skoro metr osmdesát – podtrhovala dokonalé křivky její figury, kterou si zdánlivě bez námahy udržovala. Nebesky modré oči a po ramena dlouhé vlasy barvy nedávno sklizené slámy mohly pocházet rovnou z plakátu propagujícího

výlety do Německa. Na veřejnosti vzbuzovala víc pozornosti než velitel na vojenské základně.

„Máme taky čerstvě upečený štrúdl,“ dodala s jen natolik silným přízvukem, aby i tak běžná věc působila sexy.

Francis pohlédl na Langa a protočil oči. „Takže to je to *tvé* kuchařské umění?“

„Připravil jsem salát,“ zabručel na svou obranu.

Jídelní a obývací část bytu s jednou ložnicí tvořil malý čtvercový stůl. Než se k němu nastěhovala Gurt, jedl Lang u pultu, který odděloval obývací od úzké kuchyně. Stůl sem dala ona – našla ho v jednom ze svých oblíbených vetešnictví. Byla to jedna z věcí, kterými obohatila domov, jenž si Lang pořídil po Dawnině smrti.

Pod stolem zuřivě vrtěl ocasem Brumla, velký, černý a jinak ničím výjimečný voříšek, který dříve patřil Langovu synovci Jeffovi. Pes byl jedinou hmatatelnou věcí, která po malém chlapci zůstala, a Lang byl odhodlaný nechat si ho, i když musel pravidelně uplácet zdejší portýry, aby ignorovali domácí řád omezující velikost domácích mazlíčků.

Gurtina zmínka o štrúdlu Brumlu vzbudila a teď čekal na zbytky, které, jak věděl, dostane od Francise, a to i přes Langovy protesty, že žádné jídlo od stolu nepotřebuje. Lang tušil, že kdyby měl dítě, kněz by ho rozmazloval stejně bezostyšně.

Francis se sklonil nad stolem a s povděkem zavěšil. „Broskve. Upekla jsi broskvový štrúdl?“

Gurt kývla. „A proč ne? V Německu je hodně jablek, ne moc broskví. Tady jich je víc, než kolik můžu natřepat do košíku.“

„Setřást,“ opravil ji Lang.

Pokrčila rameny, ačkoli si neustále zoufala nad tím, že angličtinu zřejmě nikdy úplně nepochopí. „A proč bych měla třást a ne třepat?“

Lang zvedl oči ke stropu, zatímco Francis se nijak nepokoušel skrýt úsměv.

„Pokud je kritériem dostatek, pak příště budeme mít štrúdl buřákový,“ popíchl ji Lang nakonec a vysloužil si dloubnutí loktem do žeber.

Francis, který byl vždy diplomat, změnil téma stejně obratně, jako když se útočník ve fotbale vyhne obránci. „Už jsi získala pracovní povolení?“

Gurt vzhledla od krájení dezertu. „Včera mi přišlo to, čemu říkáte zelená karta.“ Tváří jí prokmitl zmatek. „Ale nebyla zelená.“

„Bývala. To jméno se ale udrželo,“ vysvětlil Francis. „Takže teď...“

Gurt se zamračila, což Langovi napovědělo, že jí uniká, čeho by se jméno mělo držet. Kvůli doslovné povaze své mateřštiny pro ni byl americký slang obtížný.

„Teď,“ pokračovala, „budu učit němčinu na škole ve Westminsteru.“

Francis uznale hvízdal a přijal kus závinu, který mohl být sám o sobě hlavním chodem. „Začínáš na vrcholu. Je to ta nejvíc nóbl přípravek ve městě.“

Rozhostilo se ticho a rozhovor se přerušil, jak se každý ponořil do vlastních myšlenek.

Promluvil Lang. „Myslíš, že to Braves zase zvládnou?“

Jak Lang, tak kněz byli zapálení fandové baseballu.

„Pokud to někdo dokáže, je to Bobby Cox,“ prohlásil Francis a mínil tím manažera týmu Atlanty. „Kdopak se zná, když zuří? Kdo je zděšen, a přitom moudrý? Rozhořčen a chladný?“

Lang se zamyslel. „Shakespeare, *Macbeth*?“

„Správně.“

„Uvidíme. Je teprve duben. Leč konec dává všemu korunu a čas, ten starý všeho rozhodčí, to jednou skončí.“

Francis nakrčil obočí. „Zase Shakespeare?“

„*Troilus a Kressida*.“

Oba muže nová hra nadchla: Shakespeare aplikovaný na baseball. Možnosti byly nekonečné. Langa napadl incident s Robertem Alomarem před několika lety, kdy se rozhodčí mohl zeptat podobně jako Richard III.: „Co na mne pliješ?“ Francis zase zhodnotil všudypřítomné reklamy na pivo okolo hřiště slovy Jindřicha VI.: „Obraz můj co štít na krčmu zavěs.“

Gurt stála nad nimi a sledovala jejich slovní potyčku. „A co přijde teď, *meine Herren*, Goethe a lední hokej?“

„Humor není logickou součástí lidského chování,“ opáčil Lang.

„Shakespeare?“ zeptal se Francis.

„Pan Spock, *Star Trek*.“

„Kdo?“ zeptala se Gurt.

Kněz začal odpovídat, přerušilo ho ale pronikavé zvonění telefonu.

Francis pohlédl na Langa. „Vsadím se, že někdo má problémy.“

Langovu právnickou praxi tvořila z velké části obhajoba zločinecké elity – kupříkladu členů správních rad s nenechavými prsty nebo účetních pochybné pověsti, daňových podvodníků a dalších lidí, kteří se nechali nachytat při zločinech „bílých límečků“.

Lang vstal a utřel si drobky ze rtů ubrouskem. „Mé klienty obvykle nezatýkají v sobotu večer; mohou si dovolit právníka, který se postará o to, aby se mohli dobrovolně vydat policii během běžné pracovní doby.“ Odložil ubrousek. „A navíc neberu moc nových případů. Mám příliš mnoho práce s nadací.“

Nadace. Přesněji řečeno Nadace Janet a Jeffa Holtových, která byla financována jistou evropskou společností. Proč by komerční podnik, který Francis nedokázal najít na žádné světové burze, byl ochotný platit desetimístnou sumu na památku Langovy zesnulé sestry a synovce? To byla otázka, která kněze trápila. Ještě větší záhadou byl fakt, že minulý rok v tuto dobu opustil Lang Atlant, aby našel osoby odpovědné za smrt Janet a jejího adoptivního syna, a po několika měsících se vrátil jako jediný ředitel neuvěřitelně bohaté nadace, která vydávala stovky milionů dolarů za lékařskou péči pro děti v zemích třetího světa.

Lang se rovněž vrátil s Gurt, se ženou, kterou očividně znal ještě předtím, než se oženil. Detaily jejich předchozího vztahu, stejně jako informace o štedré dárcovské společnosti, byly rychle vyčleněny z konverzace.

Francise to mátl. Další byl fakt, že Lang vystudoval práva až po třicítce a nikdy se neobtěžoval vysvětlit, co dělal v letech mezi studií.

Všechno to bylo velmi tajemné – podobné otázky ale nestály za riziko, že naruší jejich přátelství.

Lang se vrátil ke stolu a beze slova se posadil. Buďto byl hluboce zamyšlený, nebo ho telefonní hovor šokoval. Jak Francis, tak Gurt mlčeli a čekali na vysvětlení, žádné však nepřicházelo.

Francis přesouval drobky na talíři.

„Dáš si ještě?“ zeptala se Gurt.

Kněz zvedl ruce na znamení, že má dost. „Ne, prosím. Bylo to skvělé, ale už jsem přejedený.“

Vstala a vzala mu talíř. „Pak ti to zabalím a můžeš si to odnést s sebou. Jako poslužku.“

„Výslužku,“ opravil ji Lang, stále zamyšlený.

„On si neposlouží?“

Lang neodpověděl. Přemítal, jestli se Gurtině logické mysli někdy podaří zvládnout idiomy.

Zatímco Gurt balila zbytky štrúdlu, Lang přinesl na stůl dvě sklenky a láhev jednosladové skotské. Jednu sklenku postavil před Francise a nabídl mu pití.

Francis vstal, poněvadž si byl dobře vědom toho, že ať už se telefonní hovor týkal čehokoli, myslel teď přítel na něj, ne na společnost. „Ne, díky. Jsem tu autem a nechci, aby mě zatklí za řízení pod vlivem.“

Lang se na něj usklíbl. „Za alkohol za volantem papež odpustky nedává?“

Francis si vzal zbytek závinu od Gurt a kývnutím poděkoval. „Policisté odpadlické církve nemají s námi pravověrnými žádné slitování.“ Otevřel dveře na chodbu vedoucí k výtahům a přes rameno dodal: „I když kolárek mě už několikrát zachránil před pokutou za rychlou jízdu.“

„Tak dobrá,“ řekl Lang. „Alespoň zkontrolujme skóre. V La La Landu musí být už v půlce směny.“

Braves hráli sérii proti Los Angeles o tři časové zóny před nimi.

„Jen na minutku,“ ustoupil kněz, vrátil se dovnitř a zavřel dveře. „Tu skotskou ale drž z mého dosahu.“

Oba muži si sedli zpátky ke kuchyňskému stolu a Lang zapnul malou televizi na snídaňovém pultu. Bez ohledu na to, kolikrát Lang televizi sledoval, přenos obrazu přes kontinent mu připadal stejně magický jako cokoli, s čím přišli starodávni bohové.

Směna zrovna končila, načež se rozběhla reklama na automobily, v níž komentátor doslova překypoval nadšením. Když naleštěná nová vozidla za NÍZKÉ, NÍZKÉ, NEUVĚŘITELNĚ NÍZKÉ CENY odjela, objevila se na obrazovce známá postava muže se stříbrnými vlasy, který v ruce držel bibli a ledově modré oči upíral upřímně do kamery.

„Moji spoluobčané,“ začal, „je nejvyšší čas vzít si zpět naši zem od bezbožných soudů a od těch, kdo by rádi rozdrtili naše křesťanské dědictví. Až budu vaším prezidentem, budeme na těchto věcech společně pracovat a uděláme z Ameriky opět první mezi národy...“

Jak Lang, tak Francis ho slyšeli už dříve. Harold Straight, jeden z kandidátů své strany na nominaci do nadcházejících prezidentských voleb. Jeho odhodlaná tvář za tónů *Bůh žehnej Americe* pomalu zmizela.

„Naši židovští spoluobčané považují jeho vzkaz bezpochyby za velmi uklidňující,“ poznamenal Lang hořce.

„A to nemluvím o muslimech, buddhistech a o všech ostatních,“ dodal Francis. „Navíc, každá země, která se odvažuje považovat za první mezi všemi, patrně najde na svém prahu brzy mariňáky.“

Gurt pro jednu opustila názor, že televize působí měknutí mozku, přistoupila blíž a zadívala se na tmavnoucí obrazovku. „Má ten muž šanci vyhrát?“

Lang pokrčil rameny nad nepředvídatelností americké politiky. „Spousta lidí věří, že může vrátit zpátky do soudních síní Desatero Božích přikázání, zakázat vyučování evoluce a zvrátit soudní případ Roe versus Wade.“

„A to je dobře proč?“

Lang pohlédl na Francise, který mu oplatil úsměv. „Vím jistě, že tady Francis by souhlasil se zrušením potratů...“

„Ne za cenu toho, že bychom měli Straighta v Bílém domě,“ přerušil ho kněz.

„A jeho vzkaz,“ pokračoval Lang, „že jeho vlastní otec zemřel ve druhé světové válce, aby chránil americké hodnoty, má taky svoji váhu.“

„Je normální dostat se do politiky pro to, co udělal tvůj otec?“ zeptala se Gurt nevěřícně.

„Když byl v armádě tenhle chlap, neměl po ruce žádnou vhodnou válku, ve které by mohl bojovat,“ vysvětlil Francis.

Gurt se otočila, vrátila se ke dřezu a k umývání nádobí, což bylo zajímavější a užitečnější než řeči o politice.

Na obrazovku se vrátil obrázek stadionu Dodgers a Francis řekl: „Potom, co jsem viděl pana Straighta, myslím, že přece jenom přijmu tvoji nabídku a dám si trochu skotské.“

Navzdory několika panákům whisky a vínu u večere nemohl Lang usnout. Místo toho se díval, jak stíny vrhané pouličním osvětlením kreslí na stropě abstraktní vzorce. Nakonec to vzdal. Opatrně vylezl z postele, aby nevzbudil Gurt, a vyšel na balkón. Nepřítomně sledoval zlatou stuhu aut, které se pohybovaly po Peachtree Street, jeho mysl ale byla kilometry a roky daleko.

Překvapilo ho, když ho zezadu objala kolem pasu.

„Ten telefonát, vid?“

Natáhl ruku přes rameno a dotkl se Gurtiny tváře. „Jo.“

„Pověz mi o tom.“

Povzdychl si. „Pamatuješ si Dona Huffa?“

Nastala odmlka. „Nejsem si jistá. Měla bych?“

„Vysoký, hubený chlapík ze Středozápadu. Chvilí působil v kanceláři ve Frankfurtu potom, co přešel z vojenských operací do třetího oddělení. Byl to on, kdo mi zachránil zadek u Checkpointu Charlie, když jsem dostával tvého tátu ven. Moc často jsme Dona nevidali, protože byl přeci jen starší a ženatý.“

Gurt zavrtěla hlavou. „Bylo jich tam tolik. Je těžké vzpomenout si na lidi, se kterými jsem pracovala vloni. Proč ti po tolika letech volal?“

Lang se k ní otočil. „Nevolal. Volala jeho dcera. Dona včera ve Španělsku zavraždili.“

Dokonce i v tlumeném světle z ulice viděl, jak se jí rozšířily oči. „Někdo si vyřizoval staré účty?“

Lang zavrtěl hlavou. „O tom pochybuju. Don toho nechal asi ve stejnou dobu jako já, odešel předčasně do penze. Když padla Říše zla, rozvědce seřezali rozpočet a každý, kdo nebyl úplně slepý, viděl, že show se přesouvá na východ, do horkých, písčitých oblastí, kde si ženy halí tváře, skotská je těžko k sehnání a národním ptákem je moucha. Když jsem o něm slyšel naposledy, psal knihu.“

„Možná se někomu nelíbilo, o čem psal.“

Lang se znovu otočil a zadíval se dolů, aniž by cokoli viděl. „Je to možné, ale pochybuju o tom. Případá mi to nepravděpodobné.“

„Tak kdo?“

„Přesně to jeho dcera chce, abych zjistil.“

„Jedeme do Španělska?“

„*Źá* jedu do Španělska.“

Vycítil, že ztuhla, třebaže fyzicky to nedala skoro najevo.

„Když jsi mě posledně opustil a utekl jsi, byli by tě zabili, kdybych tě nesledovala.“

Což byla víc pravda, než byl ochotný přiznat. „Ty teď ale máš novou práci. A kromě toho se tam jen porozhlédnu a pokusím se něco zjistit. To je to nejmenší, co můžu udělat pro někoho, kdo mi zachránil život.“

„Taky jsem ti zachránila život a chci jet.“

Pokud se Lang od chvíle, co se Gurt přestěhovala do Atlanty, něco naučil, bylo to, že tento spor nevyhraje. A ani žádný jiný. Napřed si bude myslet, že se mu to povedlo, po několika dnech ale zjistí, že ještě není ani zdaleka po všem. Pokud je kapitulace nevyhnutelná, může stejně dobře odevzdat meč se ctí.

„Dobrá, udělám, co budu moct, abych v příštích několika dnech neměl žádná soudní stání, a ty mezitím vezmeš Brumlu do psího hotelu.“

„Můžeš zavolat Saře, svojí sekretářce, a ona ti poví o tvém rozvrhu víc, než bys ty mohl kdy vědět. A pak vezmeš Brumlu do hotelu sám.“

Třebaže Brumla byl ve většině ohledů dobře vychovaný a krotký, psí hotely neměl rád.

Lang si povzdychl nad tím, že během dvou minut utrpěl stejný počet porážek.